

БАШ ЈЕ ДОБРО БИТИ

Баш је добро бити пас,
до коске, мајсторски.
Нормално је бити пас,
улични ил' дворски,
понекад и морски.

Баш је добро бити коњ,
идејно и стилски.
Природно је бити коњ,
потпуно, истински,
покаткад и нилски.

Баш је добро бити жив,
и сасвим у реду.
Забавно је бити жив,
кад се мисли сведу,
у сваком погледу.

Кад се коцке сложе,
нема се шта крити,
колико се може,
ево, реци и ти –
власник своје коже,
баш је добро,
стварно добро,
јако добро бити.

ПРЕБРОЈАЊЕ

Тамо нога,
ту антена,
овде-онде
ситна глава.

Омалена
група мрава
стала да се
пребројава...

Први мрав,
други мрав,
трећи мрав,
четврти мрав...
– Ав-ав-ав!

Шта је, шта је?
Пети мрав
грешком
почео да лаје!

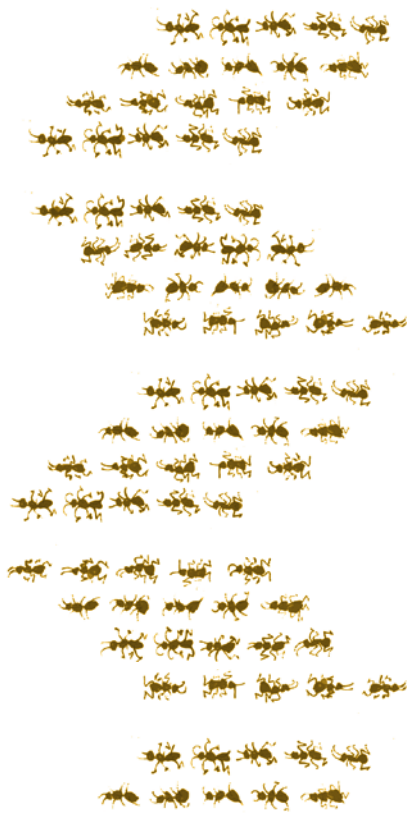
Шести мрав,
седми мрав,
осми мрав...

Девети мрав
заузео став:
– Сви мрави
здрави
и читави!

Чекајте, песма
и даље траје:
међу мравима
дошло до граје.

Шта је, шта је?
Па, мрав
десети
недостаје!

Не лези, враже!
(Тако се каже.)
Одоше мрави
да га потраже.

ЦВРЧАК И МРАВИ

Свима је знана басна стара
у којој цврчак, с пуно жара,
свира док лето не пролети,
а кад застуди, глад осети.
Да би изнео живу главу,
куца на врата вредном мраву.
Али мрав цврчка, свог сабрата,
грубим речима тера са врата.

Иако је лепа и јасна
поука коју нуди басна,
не би се рекло да се у њој
баш часно понео мрављи сој.
Како би без цврчкове свирке
испраћали мраве војнике?
Може ли мрав без виолина
да уда кћер, ожени сина?

У басни нећеш наћи сцену
у којој цврчак одреди цену
свог уметничког летњег рада.
Уместо тога, од глади страда.
Вратимо басну на почетак!
Нека се догоди изузетак.
Мрав, поштовалац уметности,
промрзлог цврчка нека угости!

ПИСМО ВЕТЕРИНАРУ

Докторе, молим Вас за пар речи
о том како се зоо-свет лечи.

Када се лаву замрси грива,
кад кљун искриви чапља сива,
кад се лабуду врат укочи,
када мајмунче засврбе очи,
када питону избледе шаре,
кад стомак поквари несташно јаре,
кад крокодила заболи глава,
када фока три дана спава,
када се слону оштети кљова,
кад канџу сломи мудра сова,
кад вук остане без врха репа,
кад се кенгуру торба поцепа,
кад ној прогута чекић ил' клешта,
шта ради Ваша рука вешта?

И како свима прићи смете? –
пита Вас једно примерно дете.

ШТА ЋЕ МЕНИ КЊИГА

Донели ми књигу, тако им се хтелo,
шта сад с њом да радим кад није за јело?

Мислили су, ваљда, да је прелиставам
ако већ због глади не могу да спавам...

Да избегнем књигу, није ми се дало,
волео бих да је јестивија мало.

Шта ће мени књига, нисам на њу лаком,
радије бих штрудлу ил' резанце с маком.

Дали су ми књигу, тако ми се свете
што нисам културно и писмено дете.

Потребна ми није књиге ни мрвица,
не звао се, ако лажем, Прасић Гица!

